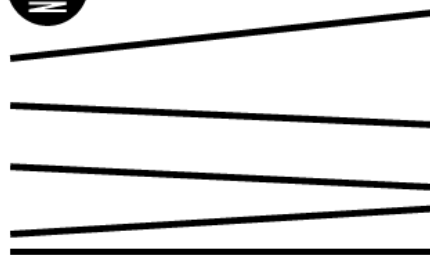

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Rossi, Gaetano.; Texten af Rossi ; Musikken af Meyerbeer ; oversat fra det Italienske [af C. J. Boye] ; udgivet af Theaterdirectionen.

Titel | Title:

Romilda og Constance : et Syngespil

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt i det Poppeske Bogtrykkerie, 1821

Fysiske størrelse | Physical extent:

108 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Romilda og Constance.

Et Syngespil.

Texten af Rossi.

Musikken af Meyerbeer.

Oversat fra det Italienske.

Udgivet af Theaterdirectionen.

Kjøbenhavn, 1821.

Trykt i det Poppeske Bogtrykkerie.

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

1111 2 22 1111 12

Romilda og Constance.

Personerne:

Teobaldo, }
Ketello, } Tvillingbrødre, Prindser af Provence.

Romilda, Hertugen af Bretagnes Datter.

Lotario, Greve af Cisteron.

Constance, hans Datter.

Alberto, Kastellan paa Slottet Senanges.

Annina, hans Broderdatter.

Pjerotto, opdraget med Teobaldo.

Ugo, Teobaldos Vaabendraget.

Regjeringsherrer, Riddere, adelige Damer, Pager,
Vaabendragere, Herolder, Bønder og Bønder-
derpiger, Vagt.

Første Akt i Hovedstaden Aix.

Anden Akt paa Slottet Senanges.

Første Akt.

Første Scene.

(Stor Forgaard ved Tyrsterne af Provences Pallads).

Naar Dækket gaaer op, seer man en Deel Baahendragere, som nylig ere blevne færdige med at opreise nogle Seierstrophæer. Riddere og adelige Damer ophænge Guirlander mellem Støtterne.

Chor.

Solen høit paa Himlen smiler
Endnu Taushed trindt om hviler;
Alting er til Festen rede,
Og han kommer end ei herved!
Bitter Harne hæftigen raser
I hans Hjerte — svare Brede!
Ewig fra nu af, o Himmel, vi bede,
Lad Freden herre og Enighed;

(Imidlertid vise Pjerotto og Annina sig i Baggrunden. De gaae frem, og betragte med Beundring alle Tilberedelserne).

Pjerotto.

O, hvor yndigt! — o see kun.

Choret.

Stille!

Pjerotto.

O, hvor deiligt! — Tillader —
(river af Banvare een af Guirlanderne ned).

Choret (i Brede).

Ha, hvad gjør Du?

Pjerotto

(Nyrter et af Trophæerne omfuld, idet han vil ophænge Guirlanden).

Intet!

Choret.

Atter?!

Pjerotto

(reiser det paa en klodset Maade op igjen).

Seer I!

Choret (holder ham tilbage).

Hvorhen nu?

Ha! den Tølper! — På Dig! på Dig!

Pjerotto

(i det han trænger sig frem).

Sagte — saa sagte, mine Herrer!

Det var Uheld, ei mit Forsæt —

Hvor er Skaden?

Choret (driver ham tilbage).

Bort herfra!

Pjerotto

(vægrer sig ved at gaae).

Men, I Herrer, jeg er Pjerotto.

(med paatagen Brede)

Og mit Blod er varmt og hidsig;

Jeg vil møde her min Broder —

(med en vigtig Mine)

Min gode Ven, Prinds Teobaldo,

Som ret snart vil være her.

Choret (spottende).

Broder Du?! — hør den Praler!

Din Forstand har Du mistet — Du er forrykt!

Pjerotto (som før).

Broder, ja! hans Diebroder.

Derfra kjende vi hinanden;

Og mig elsker Teobaldo,

Han vil kjærligt hilse mig,

Ja, han vil ømt omfavne mig!

(med fornem Mine)

Derfor tael mig til herefter

Med mere Høflighed!

Choret (som før).

Mod en saadan fornem Herre
Er det jo vor Skyldighed!

Pjerotto

(med et protegerende Væsen).

Ja, og jeg skal stedsse vise
Eder al Bevaagenhed!

Choret

(stimler sammen om Annina).

Og hvem er denne smukke Pige?

Pjerotto

(vil holde dem borte fra hende).

Tør jeg bede! —

Annina (med et naivt Anix).

Jeg er Annina.

Choret (bøstlig).

O, hvor yndig!

Pjerotto (som før).

Jeg veed det nok —

O Morgen hun min Kone blier.

Choret.

Smukke Pige! — Hvor Du er yndig,
O skønne Annina!

Annina

(med uskyldig Venlighed).

Alt for god!

Ja, i Sandhed, alt for god!

Pjerotto.

Jeg beder, mine Herrer, bliver herfra!

Choret (driller ham).

O nei — tillader, vi hende hilse —

Det er høfligt, er vor Pligt!

Annina (som før).

Det er alt for megen Ære —

Staaer kun stille — bliver der!

Pjerotto.

Ja, I Herrer, lader være —

Værer stille — bliver her!

(En Sideport aabnes).

Alle.

Men aabnes ei Porten — nu kommer Metello —

Bort! bort!

(De træde Alle hen i Baggrunden).

U d e n S c e n e.

Metello kommer, fordybet; med ham Alberto.

Metello.

Nei! mit Nag jeg ei kan tvinge.

I Hjertet mægtigt det luer —

Skjæbnens Time nu alt truer

Snart min Broder meder mig her!

Thronen Fryd mig skulde bringe,

Men, min Frygt, min Sorg han er!

Alberto.

O, min Fyrste, vil mig I lyde,
 Denne Hæftighed I tvinge!
 Klogskabs Grunde Eder byde,
 Selv at vise Skin af Glæde.
 Tab ei Modet — dæmp Eders Brede —
 Ønster I Thronens Herlighed!

Choret og Alberto.

Vee, vee! — see hans Brede!
 Bort Haab om Fred!

Retello og Alberto.

Hører Lyden af fjerne Kanoner!
 Hør kun! hør, hvor Krigstrompeten toner!
 Ha bittre Harm! nu er Timen alt kommen!
 Alt er Broderen seierrig nær.

Retello.

O Marter, o Nag, som jeg føler,
 Hvor du ængster og qvæler mit Bryst!

Alberto.

I maae neddæmpe klogt Eders Brede,
 Vær nu forsigtig, og skjul Eders Nag!

Pjerotto, Annina og Choret.

Hører Lyden af fjerne Kanoner!
 Hør kun! hør, hvor Krigstrompeten toner!
 O hvilken Fryd! nu er Timen da kommen!
 Nu er Broderen seierrig nær!
 Hvilken Lykke! hvor stor er min Glæde!
 Mit Hjerte banker med stærke Slag!

Tredie Scene.

De Forrige.

(Retello kaster sig urolig paa en Bænk).

Alberto (til Mængden).

Hans Høihed ønsker nu at være ene.

(Alle gaae, undtagen Annina og Pjerotto).

Annina (til Pjerotto).

Kom; vi maae gaae.

Pjerotto (bliver staaende).

Ei! vi er jo hans Frænder!

Alberto (med Brede).

Gaae, siger jeg!

Pjerotto (som før).

Her er min Pligt at være.

Alberto (forbittret, til Annina).

Og Du Forbørne, ene med ham? — det

Skal straffes!

Annina.

Vær ei vred — vor gamle Kloster
Har været med os.

Retello (hæftig).

Hør Alberto!

Alberto (ærbødigt).

Prinds! —

Retello (urolig).

Er Alting ordnet?

Alberto.

Alting, Eders Naade.

Retello.

Og mine Mænd? —

Alberto.

Udgjør en talrig Skare,
Som svigter ei, og kjender ikke Frygt.

Retello.

Godt, godt! En vigtig Dag er dette. Har Du
(spottende).

Alt seet de prælende Trophæer? Hørt
De høie Jubelraab? — De gjælde ham!

(til Pjerotto)

Forvorne, hvem er Du? Udspeider frækt
Du mine Tanter? (falder) Vagt!

Pjerotto.

Tilgiv mig naadigst!

(til Vagten)

Gaa kun igjen — Ih, jeg er jo Pjerotto;
Spørg denne Herre.

Retello (til Alberto).

Kjender Du ham?

Alberto.

Ja —

Han er min Frænde.

Annina.

Og i Morgen blier han
Min Egtemand. O, troe mig, han er god;

Jeg veed det jo, jeg har jo kjendt ham længe.

Alberto.

Man kalder ham en brav og vakker Yngling.

Pjerotto.

Ja, see kun paa mig — ligner jeg en Speider?

Jeg er en Søn af gamle Moder Martha,

Hun som opammet har Prinds Teobaldo.

J kan dog vist endnu erindre Eder

Pjerotto fra Senanges? — Tænk Jer om!

Ketello

(betragter ham opmærksomt).

Ja, rigtig.

Pjeretto.

Vi har ofte leget sammen

Paa Slottet og i Haugen; J var da

Kun ung endnu, dog dengang alt J vilde

Regjere — hvor jeg tit har drillet Eder

Dermed! det kan jeg aldrig glemme.

Alberto.

Stedse

Wil hans Høihed naadigst komme Dig ihu.

Pjerotto.

O J er naadig!

Ketello.

Men hvad gjør Du her?

Pjerotto.

Jh? venter man da ei Prinds Teobaldo?

Jeg høre vil og see det herlige

Triumphantog — o hvor det vil blive deiligt!
 Saa aabner man det store Testamente,
 Og feirer Feste for den nye Behersker.

Retello (med et listigt Smil).
 Og hvem af os seer da Nationen helst
 Paa Thronen, mener Du?

(Pjerotto betænker sig).

Alberto (hurtig).
 Hver klog Mand ønsker
 Retello, Dydens mægtige Forsvarer
 Vor ædle Stammes naadige Beskytter.

Retello (med Varme).
 Og vee! ja vee! bliver ei Retello Konge!
 (til Pjerotto)
 Du, i Din Frændes Sted skal være Borgfoged;
 Dig, min Alberto, skal jeg have høit
 Til Værdighed og Ære.

Alberto (ærbødig).
 Tak, min Fyrste!
 (han giver Pjerotto Tegn til, at han skal takke Retello).
 Pjerotto.

O Tak! — jeg takker! (sagte): Dog hans Ansigt ei
 Behager mig.

(Retello giver dem et Vink, at de skal gaae).

Alberto.
 Forlad os nu. (til Annina) Og hils
 Hans Høihed med Ærbødighed.

Annina

(næbt, idet hun kysser hans Haand).

Farvel,

Herr Fyrste!

Retello.

Hvilken yndig Ufkyld!

Pjerotto (sagte):

Hvor mildt han saae til hende! — (til Annina) Lad os gaae!

Annina.

Hvor venligen han smilte! og han trykked

Gaa ømt min Haand!

Pjerotto.

Ja vist — jeg saae det nok.

Ja Du er lykkelig; jeg er Din Brudgom,

Og Kastellan i Haabet.

(De bukke sig ærbødigt, og gaae).

Fjerde Scene.

Retello og Alberto.

Retello.

Endnu ei kommer Grev Lotario?

Hvi tøver denne Rigets stolte Rangkler?

Alberto.

Han sikkert Eders Broder gaaer imøde;

Det er jo let at gætte

Retello.

Han maa vindes;

Det byder Klogskab mig, thi han er mægtig,
Og stammer fra Provences ældste Adels.

Alberto (med Betydning).

Hans Datter elsket er af Teobaldo.

Retello.

Og hemmelig hun attraaer meer at herske —
End elskes.

Alberto.

Hist fra kommer Nogen, troer jeg.

Retello.

Det er Constance; Haab og Elskov luer
I hendes Øie — følg mig, lad os gaae.

(De gaae).

Femte Scene.

Constance kommer med sine Damer og
Pager, som blive staaende i Baggrunden.

Constance.

Vær hilset, o bedste blandt Dage!

Du græger mit Bryst;

Bringer atter min Elskte tilbage,

Og vinker min suundne Lyst.

Ak! ei du veed;
 Du, som jeg tilbeder;
 Alt hvad jeg leed;
 For dig led Suk og Klage!
 Mon og paa mig
 Du har tit tænkt tilbage,
 Gmens jeg savned i dig
 Mit Hjertes Ven?
 Men ei jeg meer skal forsage;
 Ei mere Taaren vinder —
 Thi atter hos dig jeg finder
 Snart al min Fryd igjen!

— Gaa Timer kun — og atter skal jeg see ham!
 O glade Tanke, mildt du trøster mig!

(En Page bringer et Brev).

Giv hid! — Ja — fra Rodolpho, som ledsager
 Prinds Teobaldo, og beretter mig,
 Alt hvad der foregaaer. — Men hvad er dette?
 Hvi skjælver jeg? — Knap tør jeg aabne Brevet —
 Ha, hvad bebuder denne Angst mig vel?

(hun læser)

Min høie Hersterinde! Teobaldo
 Er snart paa Veien til sit Hjem; han har
 Betvunget kjækt Bretagne — Eders Elskte
 Har kæmpet som en Helt! —

O Glæde!

"Men,

B

Hans Hjerte" —

Wæ, jeg skælver!

"Men hans Hjerte
Er tabt for Eder" —

Milde Gud!

"Han elsker

Den overvundne Hertugs skionne Datter,
Romilda; hun forsvunden er — sandsynligt
Er det, at hun ledsager Teobaldo."

Forræder! saa Du svigter Pligt og Ære!

Du vover frækt at føre hende hid?

Wæ Dig! skælv for min Brede — frygt min Hævn!

S j e t t e S c e n e.

Lotario kommer.

Lotario.

Saa sorgfuld, Datter? — Teobaldo kommer;
Med Glæde jubler Folket ham imøde;
Dit Navn jeg ogsaa hørte høit gjentaget
Af tusind Stemmer. — Endelig er da
Den længe ønskede Time nær; snart opfyldt
Seer jeg mit Haab, thi Teobaldo vorder
Regent, og Du, Constance, vor Fyrstinde!

Constance (rækker ham Brevet).

Læs dette — Den Freløse!

Lotario.

(efter at have læst det — ligegyldig).

Engster det Dig?

Constance.

Hans Hjerte eier jeg ei meer.

Lotario.

En Grille,

Som snart forgaaer! vær Du kun ubekymret.

Constance.

Hun savnes —

Lotario.

Og han elsker Dig, som før.

Constance (hæftig).

Nei — nei! — jeg er bedragen!

Lotario.

Vær Du rolig;

Hvis ei han endnu elsked Dig, mon da

Han havde skyndt sig foran Hæren, fulgt

Kun af en liden Skare, for at hilse

Dig nogle Timer før?

Constance.

O, torde jeg

Kun haabe!

Lotario.

Har han ei tilsvoret Dig

Sin Kjærlighed?

Constance.

Og glemt maaskee sin Fed!

Lotario.

Hans Faders Testamente snart vil minde
Ham om den Pligt, han skylder Dig.

Constance.

Og dette,
Veed Du med Visshed, byder ham at ægte
Mig?

Lotario.

Dette glade Haab Arrigos Ord
Har givet mig — I min Haand, veed Du, er
Hans Testamente. — — Men, hist kommer han
Med Ridderne — jeg her vil vente ham.

Constance.

Og jeg vil tvinge Sorgen i mit Hjerte.

(Gaaer).

S y v e n d e S c e n e.

Riddere, derpaa adelige Damer med
Laurbærkrandse. Adelsmænd og Rigs-
herrer, som stille sig hos Lotario.

Soldater.

Chor.

Hil, hil den Rjække,
Som har Seier os bragt!
Fædreland gjenvandt
Han Hæder, Fred og Magt!

Og medens Stridshorn høit, med frydfuld Klang,
Om Sei'ren lyde,
Skal Glædens Toner og Takkesang
Mod Himlens Hvælving stige.

(Teobaldo træder ind, ledsaget af uogle faa Rid-
dere. Ugo følger ham, og i nogen Afstand
en Deel Vaabendragere. Hans Mine udtryk-
ker dyb Smerte og Bedrøvelse).

Teobaldo.

O elskte Fader, som jeg tilbeder,
Ei Dig uværdig kommer, sei'rrig, Sønnen tilbage.
Men, ak o Klage!
Ei mere Dig jeg finder — Seirens herligste Glæder
Skulde været Dit Bifald — dette min herligste Hæder.
O hvilken Fryd, o hvor sødt
For elsket Yngling at høre gamle Faders Glæde!
Men Haabets Smilen er Svig —
Jeg seer Dig ei!
Min Fader og min Ven Dødens Haand har røvet fra mig!

O, elskte Skygge, vist Du svæver
Omkring mig, medens min Bøn til Dig sig hæver,
Hører Sukket, hører den Klage,
Som min Kummer afpresser mig!
Fader! naar skal min No jeg faae tilbage,
Ak, og atter blive lykkelig?
(han læner sig dybtbevæget op til Ugo).

Choret.

Stand's nu Din Klage — ynd Glæden igjen;
 Du fromt Din Fader nok begræd —
 Tænk paa Din Hæder, tænk paa det store Folk,
 Som af Dig venter sig Lykke og Fred!

Teobaldo.

Hæder — Lyksalighed — store Navne!
 Vrens stærke Flamme skal stedse
 Lue høit i dette Bryst!

Dog kun eet Haab, som lever i mit Hjerte,
 Gjenbringe Freden mig kan paa ny!

O milde Haab, du dæmper blidt min Smerte,
 Og atter Glædens Dag seer jeg grye!

(han vender sig til de Omstaaende).

J, ædle Herrer, gjæve Riddersmænd,
 Det glæder mig at hilse Eder Alle,
 Trofaste Venner, her igjen!

O t t e n d e S c e n e.

De Forrige. Constance kommer.

Constance (sagte).

Han er der!

(Lotario giver hende et Vink, og hun træder nærmere).

Teobaldo.

J, Grev Lotario, kom til mit Hjerte;
 Min Faders bedste Ven omfavner jeg
 J Eder. (Omfavner ham).

Lotario.

Jeg hans Søn — (med Eftertryk) og min,
jeg haaber.

Teobaldo (affides).

Ha, jeg forstaaer ham!

Lotario

(forestiller Constance for ham).

Endnu, tænker jeg,

J mindes Eders Barndoms Legeføster;

Hun tidlig alt det unge Hjerte vandt.

Constance (med Vægt).

Og trofast har hun stedse elsket Eder.

Teobaldo (sagte — i Forvirring).

Veed hun det alt?

Constance.

J tier, Teobaldo? —

Med intet Blik J hilser mig? —

Teobaldo

(Søger at skjule sin Forlegenhed).

Tilgiv mig —

Min Varm er fuld endnu af sønlig Sorg —

Jeg kan ei fatte mig. — Men hvorfor kommer

Min kjære Broder, min Netteklo ikke

J mine Arme?

Lotario.

Maaskee oppebier

Han Timen, da den faderlige Billie

Kundgjøres skal.

Teobaldo.

Den nærmer sig — Til Eder,
 Lotario, jeg overdrager denne
 Høistvigtige Forretning; lad om Thronen
 Forsamles Rigets første Mænd, Vasaller
 Og Riddere, at Alle og Enhver
 Erfare kan Arrigos sidste Villie,
 Der er os alle hellig.

Lotario.

Eders Bud

Skal vorde opfyldt —

(til Constance, sagte,)

Snart er Du Fyrstinde.

(Han gaaer — Alle følge ham, undtagen Teobaldo,
 Constance og Ugo, som træder tilbage).

N i e n d e S c e n e.

Constance og Teobaldo (der staaer taus og
 forlegen).

Constance (sagte).

Han tier — er forvirret — Ak, jeg veed
 Min Skjæbne!

Teobaldo (sagte).

Pinesfulde Dieblif!

Constance (med Dmhed).

Et heelt Aar er det, siden J mig saae,
Min Teobaldo, og J har dog Intet
At sige mig? — Glet Intet?

Teobaldo (forvirret).

Eders —

Constance.

Hvorfor

Lar Eders Blik ei møde mit?

Teobaldo (som før).

Jeg frygter —

Constance — Eders Brøde —

Constance.

Frygt er Tegn

Til Brøde; vær oprigtig — endnu kan
Min Kjærlighed undskylde Eders Feiltrin.

Teobaldo.

O Edelsmodige! — Dog nei, min Læbe
Ei vover det — (sagte) O, Qual hvor du mig martrer!

T i e n d e S c e n e.

De Forrige. Ugo.

Ugo (med Betydning).

Min Prinds, en Yngling beder om at stedes
For Eder.

Teobaldo.

Hvem? — hans Navn?

Ugo.

Adelio;

Den unge Page.

Teobaldo (hæftig bevæget).

(sagte)

Hvilken Driftighed!

Paa dette Sted — og hun nærværende!

Constance

(der opmærksomt har betragtet ham).

J synes overrasket, Teobaldo;

Hvi skrækker dette Budskab Eder?

Teobaldo,

(i en tvungen munter Tone).

Skulde

En Page kunne skrække mig? — Tillad mig

At gaae og høre, hvad han har at bringe.

Constance.

Hvorfor ei her? — (med Bitterhed) En Hemmelighed er der

Maaskee imellem ham og Eder? — Vel

Saa vil jeg gaae —

Teobaldo.

Constance — hvorfra denne

Mistanke?

Constance.

Har den ingen Grund maaskee?

(til Ugo) Lad Pagen komme!

Ugo (drælende).

Men —

Constance (bydende).

Gade, før ham hid

Det er min Willie! (Ugo gaaer).

Jeg dog ogsaa ønsker

At kjende denne Fremmede.

Teobaldo (affides).

Jeg skjælver!

Elleve Scene.

Romilda, klædt som Page, træder ind; hun vil falde Teobaldo om Halsen, men denne standser hende ved et betydningsfuldt Diefast. Constance lægger, med Uroelighed, Mærke hertil.

Romilda.

O, elste Fyrste!

Teobaldo (forvirret).

Du her!

Romilda (bedrøvet).

Du ei mig kjender?

Teobaldo.

Jo, jeg Dig kjender.

Romilda (glad).

O ja, o ja!

Constance (affides).

Hvilket Ansigt!

Romilda

(pegende paa Constance).

Hvo er det?

Constance (sagte).

Hvor fortrolig!

Teobaldo (urolig).

O Himmel!

Romilda.

Uf Uro jeg skjælder!

Romilda.

Du, Herre, mig kjender;
Dit Hjerte maa vide,
At til Dig jo sender
Kun Haab og Trostaa mig;
Et Blik Du mig give,
Som kan mig oplive!
Du veed, at kun jeg frydes,
Kun lever ved Dig!

Alle Tree.

Uro er mine Tanker;
Engsteligt Hjertet banker!

Teobaldo.

I denne Marter, jeg føler,
Raad du mig, o. Kjærlighed!

Constance.

Ei min Frygt jeg kan dæmpe;
 Thi mig betvinger min Kjærlighed.

Romilda.

Til hans Barm jeg vilde ile;
 Men er tro hans Kjærlighed.

Alle Tre.

Jeg ængstes, jeg forsager;
 O Time fuld af Plager!
 Sin Smerte eller Lyst,
 Ei yttre tør mit Bryst!

Constance (med Eftertryk).

Jeg gaaer, min Prinds — i dette Dieblif
 Besværlig er vist min Nærværelse.
 Jeg sætter al min Liid til Eders Ære,
 Paa Eders Troskab bygger jeg mit Haab,
 Min Rolighed — glem ikke det! — Farvel,
 Prinds Teobald!

Teobaldo

(med tvungen Høflighed).

Farvel Constance!

(Hun gaaer).

Folste Scene.

Romilda og Teobaldo.

Romilda (i hans Arme).

Saa hviler jeg igjen i Dine Arme!

Teobaldo.

O min Romilda! hvilken Driftighed!

Romilda.

Er jeg da ei Din Brud? Din Eed er hørt
Af Himlen — Kunde Du bedrage mig?

Teobaldo.

Bedrage Dig? — Nei, elskede Romilda!

Romilda.

Hvi unddrog Du Dig nys mit Farntag da?

Teobaldo.

Det skede for vor Elskers Skyld; Jeg frygted
For Dine Taarer. Denne Dag er stor,
Er vigtig; ei dens Farer kjender Du.

Romilda.

Har jeg da ei for Dig alt fristet nok?
Min Faders svare Sorg; hans bittre Brede —
For Din Skyld blusser af Undseelse
Min Kind — Dog — nu er jeg hos Dig! — Men siig mig,
Hvo var da denne, som forlod os?

Teobaldo (bekymret).

Spørg

Mig ei derom!

Romilda

(seer ham stivt i Øinene).

Ah Teobaldo, vil Du
Bedrage mig? — Har Rygtet maaskee talt
Kun alt for sandt? — var det Constance, som —

Teobaldo (som før).

Ga, det var hende.

Romilda (ængstelig).
Hende, som engang

Du elskede?

Teobaldo.

Det troede jeg dengang,
Da endnu ei jeg kjendte Dig.

Romilda.

Hun kaldte
Sig Din! — o tael, o siig, det er ei saa!

Teobaldo.

Maaskee jeg tvinges til at ægte hende —
Paa dette Vilkaar, frygter jeg, min Fader
O Testamentet, som nu snart skal aabnes,
Har mig bestemt til Thronen. Herksesyg
Og stolt er hendes Fader; snart fortørnet
Han bliver ved mit Afslag, og forener
Sig med Ketello mod mig; og ifald
Han faaer Formodning om, at Du er Aarsag
Til denne Bægring, maa jeg skjælv for
Din Sikkerhed, Dit Liv.

Romilda.

(kæmpende med sin Smerte).

Adlyd Din Fader —

Jeg vender til mit Fædreland tilbage —

(med skjælvende Stemme).

Ægt Du Constance, og bliv lykkelig
Paa Thronen! — Jeg kan døe!

(hun vil gaae — Teobaldo holder hende tilbage).

Teobaldo (med Hæstighed).

Og dette kan

Du sige ham, der elsker Dig saa høit?

Saa hør mig atter kræve Himmelen

Til Vidne paa min Eed: at enten skal

Romilda dele Thronen med mig, eller

Jeg døe med hende!

Romilda

(kaster sig for hans Fødder).

O min Teobaldo!

Teobaldo (løfter hende op).

Ga evig Din!

T r e t t e n d e S c e n e .

De Forrige. Pjerotto.

Pjerotto

(løber, glad, hen mod Teobaldo).

Prinds Teobaldo! —

Teobaldo (overrasket).

Hvo

Er Du?

Pjerotto (bedrøvet).

Jeg gaaer —

Teobaldo.

Bliv! Du saae! Du hørte!

Pjerotto (sagte).

O Himmel, hvilket Spørgsmaal! — (høit) Kan I da
Ei kjende mig? — Ih, jeg er jo Pjerotto!

Teobaldo (glad).

Pjerotto! — Kom, omfavn mig!

Pjerotto.

Wakkre Herre!

Naturen svigter ikke — vi har hvilet
Med samme Bryst. — Men hvo er denne her?

Teobaldo.

Romil — Adelio — (forestiller Pjerotto for hende).

Dette er min Ungdoms
Trofaste Ven. Dig sender Lykken mig
I denne Stund.

Pjerotto.

Ja, Lykken er mig gunstig.

Jeg veed maaskee ei, at i Morgen ægter
Jeg min Annina? — Jeg skal hende see?
O hun er deilig!

Teobaldo (med Hentydning).

Jeg skal komme til

Dit Bryllup.

Pjerotto (glad)

Wil I virkelig?

Romilda.

Og blive

J lyttelige da?

Teobaldo (til Romilda)

Og vi med dem!

Romilda (glad).

O ja!

Pjerotto.

Og J vil vise mig den Ære?

Teobaldo.

Den har Du vel fortjent.

Romilda.

Han er saa god.

(Teobaldo taler sagte med Romilda).

Pjerotto.

God er jeg, ja; det tør jeg være stolt af.

(sagte i det han opmærksomt betragter Romilda).

Hvor blødt han taler — hvilken Ynde! næsten

Man skulde troe, det var — dog hvilken Snak!

Teobaldo (høit til Romilda).

Opfyld min Bøn; det er nødvendigt.

Romilda (bedrøvet).

Alt

Forlade Dig? — Saa kort kun har jeg seet Dig!

Teobaldo.

Jeg ellers ængstes for Dig — Snart, ja snart

Vi sees igjen; endnu i denne Nat

Maaskee — hvis ei, i Morgen. Følg Pjerotto.
(til Pjerotto) Jeg overgier ham i din Baretægt,
Pjerotto; du mig borger for hans Tryghed,
Gaae til Senanges.

Pjerotto.

Men —

Romilda.

O nei! o nei!

Teobaldo.

Gaae, hvis du elsker mig! det er paa Tiden.

(Man hører Lyden af Trompeter).

Ha! her Trompeten falder.

Romilda.

Ja, af ja!

Teobaldo.

Farvel! (til Pjerotto). Vagt du ham vel!

(Teobaldo løsriver sig fra Romilda, der forgjæves
søger at holde ham tilbage. — Pjerotto hin-
drer hende fra at følge ham).

Romilda.

O Dee! han gaaer!

Fjortende Scene.

Romilda og Pjerotto.

Romilda (med Hæftighed).

Saadan sniger han sig fra mig!

Lader ene mig tilbage

Med min Kummer, med min Klage!
Ikke rører ham mit Suk!

Pjerotto.

Smukt, i Sandhed, dette flinger;
Fast til Taarer det mig bringer.
Men ei Sorgen Dig betage —
Frisk tilmode! følg med mig!

Romilda.

Nei, til ham jeg vil — slip, jeg beder!
Jeg vil ham ledsage, ja!

Pjerotto.

Han mig har betroet Eder,
Mig I ei skal slippe fra.

Romilda.

Men, jeg vil det!

Pjerotto.

Men, jeg vil ikke!

Romilda.

Slip — jeg byder!

Pjerotto.

Tilgiv, jeg ei adlyder!

Romilda

(Byder ham en Pung med Penge).

Tag mod disse!

Pjerotto.

Nei, tilvisse!

Romilda.

Tag, jeg beder!

Pjerotto (efteraber hende).

Nei, jeg beder!

Hastig I Jer overgiver!

Romilda.

Lad mig følge med ham! ja!

Du er jo god, o mig Du bønføre —

See dog min Angest, see Taarer flyder!

Pjerotto.

Dine Bønner ej mig røre;

Strænghed Pligtens Binf mig byder!

(affides).

Let han kunde friste mig!

Romilda (affides).

Men ifald han kjendte mig!

Pjerotto (affides).

Fast beræget alt jeg er!

Romilda.

Lad, o lad mig blive her!

(affides).

Hvis jeg Alt ham torde sige —!

Snart jo Faren kommer nær!

Pjerotto (affides).

Mon ja jeg vel skulde sige?

Ei jeg veed at vælge her.

Romilda.

Vist hans Vel og Vee Dig rører?

Pjerotto.

Det forstaaer sig; han er jo min Belgjører!

Romilda.

Ham Metello bittert hader.

Pjerotto.

Han er ond — han sin Broder gjerne skader.

Romilda.

Her vil Ingen ham forsvare.

Pjerotto.

Hvo i Alt sig blander, frister Spot og Fare.

Romilda.

Jeg — jeg vil hans Liv bevare!

Pjerotto.

Bravo, Lille! Smukt det er —

Men hvis han nu saae Dig her!

Romilda.

Nei, o nei!

Pjerotto.

Han faaer det vide!

Romilda.

Det skal ei skee!

Pjerotto.

Han faaer Dig sec!

Romilda.

Tro mig, trygt Du paa mig kan lide;
 Han mig ei skal faae at see!

Her, Du veed, er hans Liv i Fare;

Troe mig, jeg skal forsigtig være.

Det milde Forsyn ham vil vist bevare,

Og trofast Kjærlighed beskytter ham.

Pjerotto (overtalt).

Ja, da hans Liv er i saadan Fare,

Jeg Dig tillader, Du her maa være,

Saafermt Du er forsigtig, Kjære;

Og huldt vil Himlen Dig bevare!

Nelan da, jeg fører Dig, jeg Dig forlader;

Jeg snart er tilbage, og venter Dig her.

Romilda.

Tak være Du, som mig tillader,

O, til hans Frelse! at være her.

Pjerotto.

Og da i Morgen mit Bryllup bliver,

Jeg nu vil gaae til min Hjertenskjær.

Romilda.

Uf Himlens Naade Din Pagt velsignet bliver;

Den vil belønne Dig, thi god Du er!

Pjerotto.

Du til min Høitid maa sikkert komme.

Romilda.

Ja til Din Høitid jeg vist skal komme.

Begge.

En Dag meer frydefuld vi faae ei her!
(De gaae bort til forskjellige Sider).

Femte Scene.

Retello, ledsaget af Riddere, Baabens
dragere og Alberto.

Alberto (urolig).

Men er det og nødvendigt, Eders Naade,
At lade alt beroe paa Lykketræffet?

Retello (bestemt).

Her Intet andet er at vælge.

Alberto.

Men —

Retello.

Døe vil jeg, hvis jeg ei kan herske.

Alberto (sagte).

Det

Er let nok sagt! (høit). Saa stort et Forsæt sømmer
Saa høi en Sjæl! Iyfsalig den, der fødtes
Med sli en Helteaand! Mig undte Lykken
Beltalenhed og Klogskab — Mod og Kjækhed
Den nægted mig desvære.

Retello.

Her er Intet

At frygte — alt er ordnet paa det bedste.

Vi overraske dem, og Vores Antal
Er størst.

Alberto.

Og Kjækhed vil ei fattes dem,
Naar Eders Høihed staaer i Spidsen.

Retello.

Kom,

I Alle følge mig!

Alberto.

Snart, haaber jeg
At hilse Eder, som min Fyrste.

Retello.

Du

Skal være min Minister da!

Alberto.

Minister!

O store Lod! — Jeg takker Eders Naade!
(De gaae).

Septende Scene.

(En stor, pragtfuld Sal, hvori Thronen med to Sæder, og andre Sæder ved Siden af den — Vagt staaer ved Indgangen).

Høitidelig Marsch — der komme: Herolder, Pager og Riddere; Grev Lotario, ved hvis Side gaaer en Ridder med et Skrin,

hvori Testamentet ligger — en anden Ridder med Kronen. — Fra den ene Side Metello med Alberto og Følge; fra den anden Teobaldo med Ugo og nogle faa Riddere; Baabendragere; Constance med Damer. Mellem Hoben seer man Romilda, der stedse søger at skjule sig for Teobaldos Blik. Riksherrerne stille sig paa begge Sider af Thronen, som derpaa Teobaldo og Metello bestige; Lotario stiller sig ligeover for Constance og Damerne ved Siden af dem. — Folket.

Chor.

Den store, altherskende Skjæbne byder —
 Og høitidsfulde Time frembryder,
 Der skal betrygge vore Haab!
 Enighed, huldt Du til os nedstige,
 Freden Du bringe os ned fra Dit Rige!
 Fra Din Himmel falder Dig vort høie Raab!

Lotario.

(viser Skrinet for Folket).

I Tyrster — ædle Herrer, og I, Provences Mand,
 See, her er indesluttet den store Arrigos,
 Eders Faders, vor elskte nylig henfarne Konges
 Nedlagte, høie Villie, som nu skal kundgjøres os;

Men først I Alle høitideligt sværge,
At lyde den!

Herrerne (med opløftet Haand).

Ja — det vi sværge!

Retello (springer op).

Holdt inde!

Er hans Willie klog og billig,
Styret af Retfærdighed,
Skal jeg stedse være villig
Til at lyde uden Fed;
Men Lydighed jeg ei vil sværge,
Før jeg det med Visshed veed.
(Alle staae forbausede).

Alberto (sagte).

Er det Ret?

Lotario (ligeledes).

Hvad er det?

Constance (ligeledes).

Ha, frække og
Formastelige Sprog!

Romilda (ligeledes).

O, min Frygt!

Alberto. (ligeledes).

Her er ei trygt!

Teobaldo

(reiser sig med Værdighed).

Men jeg — jeg sværger!

Han' er død', dog skal den fjære

Faders Bud jeg trofast ære;
 Hvilket det endog kan være,
 Jeg sønlig Pligt at øve veed!
 Her skal vises, det jeg sværger,
 Ubetinget Lydighed!

Romilda (sagte).

Jeg forstaaer ham!

Constanze (ligeledes).

Ak! ei vil min Frygt forsvinde!

Retello.

Du vil det?

Teobaldo.

Jeg vil!

Lotario.

Holdt inde!

Om I ei vil Eden gjentage,
 Den givne maa dog Jer binde;
 Arrigo er selv tilstede — taler end til Eder;
 Nu agter paa hans Bud!
 (udtager Testamentet og fremviser det).
 See! her hans Villie I modtage —
 Alle I vise den Agt og Hæder!

Romilda, Constanze, Teobaldo og Retello
 En mægtig Følelse, en ukjendt Frygtsomhed
 Mit Hjerte fylder med hellig Gru!
 Hans Skygge hæver sig fra Gravens Dunkelhed —

Jeg troer at høre ham, at see ham endnu!
 Fader for Rigerne, vor Lyst var Du!
 (Høitidelig Tausshed, der afbryder ved Heroldernes
 Trompeter).

Lotario.

(aabner Testamentet og læser).

"Paa een Dag, mine Sønner, saae I Lyset —
 Jeg elsker Eder lige høit, og ønsker,
 At enige I stedse vorde maae,
 Og begge lige lykkelige. — Dig,
 Retello, overdrager jeg Antibes
 Grenoble, Monaco og Nizza; dem
 Regjere Du, som uafhængig Greve —
 Du, Teobaldo, følge mig paa Thronen

Choret.

Leve vor Fyrste! Teobaldo leve!

Retello (i heftig Forbittrelse).

Ha! tier Forvorne! hvilken Frækhed!

Teobaldo (reiser sig).

Du ogsaa skal lydig tie!

Frygt Du Stolte, tæm Din Harm!

Din Faders Røst har talt!

Lotario (bydende).

Tier, og hører! — "Teobaldo, Du
 Elsked' Constance, og jeg ønsked selv
 Engang at knytte denne skjønne Pagt;
 Men Fædrelandet bød og maa Du offere

Din Kjærlighed. Bretagnes Hertug har
 Du overvundet; fastere Du knytte
 Foreningen imellem ham og Dig,
 Eet enigt Rige vorde Eders Stater!
 Ægt da Romilda, hans skønne Datter!

(Uimindelig Forundring).

Constance, Lotario, Alberto, Ketello, Romilda.
 Ha! hvad var dette? bedrog mit Øre!

Teobaldo.

Ja, Romilda — —

Lotario.

Prinds, Du mig høre;

Kongen har sit Løfte sveget —

Opfyld Du Dit!

Teobaldo.

Du fordrer meget?

Lotario.

Ægt min Datter!

Teobaldo.

Sligt tør Du nævne!

Lotario.

Denne Skjændsel tør jeg hævne;

Endnu kan jeg styrte Dig!

Teobaldo.

Bover Du at true mig?

Romilda og Constance (sagte).

Hjertet slaaer med bange Slag!

Alberto (sagte).

Hvormed truer denne Dag.

Choret.

Afvend, Himmel, dette Slag!

Retello (til Lotario).

Dæmp kun Din Brede's Gld;

Erstatning jeg Dig giver —

(til de Dørrige).

Tilfreds vor Fader bliver,

Romilda jeg ægte vil!

Alle (undtagen Retello).

Ha!

Lotario.

Vi Retfærd øve vil, og Pligtens Bud!

Constance.

Hvilken Strid! — O Himmel vær os mild!

Romilda.

Hvilken Strid! O Himmel dæmp dens Gld!

Alberto (affides).

Jeg skjælver — Striden bliver alvorlig;

Ei veed jeg hvordan den falder ud!

Choret.

Leve Herstæren! Leve Retello!

Lotario (til Retello).

Jeg mig bøier for Dig!

Constance og Romilda.

Himmel! o Skræk! jeg bærer.

Teobaldo.

Heller! heller Livet kræver!

Lotario, Alberto, Chor.

Lykken Sværd for Retsfærd hæver.

Retello.

Død af Broderhaand Du kræver.

Teobaldo, Lotario, Retello, Chor.

Til Baaben!

Constance.

Nu Du lære at svige Din Tro.

Teobaldo.

Nu paa min Side træde

Hvo mig endnu er tro.

Romilda og Ugo.

Vi døe for Dig med Glæde

Vi evig er Dig tro!

Retello.

Nu lære Du at svige Fed og Tro.

Alberto.

Uk hvo Skindet kunde redde

Og Enden see i No?

Retello.

Giv Dig! flux Baaben Du strække!

Teobaldo.

Aldrig! ei Trudsler mig strække.

Kommer!

Sammen.

Retello og Chor.

Til Baaben! til Hænnen!

De Øvrige.

O Dag!

Retello og hane.

Himlen forsvarer retfærdige Sag!

Teobaldo, Romilda og deres.

Nei! Himlen straffer et nedrigt Bedrag.

Eræfningen begynder; **Teobaldo** strider mandig, men overvældes af Mængden, og drager sig tilbage, **Romilda** bliver asmægtig af Sorg, **Constance** seer til, beskjærmet af nogen Vagt. Langt borte høres de Sjæmpendes Larm.

Romilda.

Skrækkelig banker du
Ængstlige Hjerte!
Af Nøden hvo redder
Hvo vil, hvo kan

Constance.

Siig hvorfor banker du,
Daarlige Hjerte,
Ynk med den Forræder
Du føle kan?

Begge.

Angst mig betager,
O jeg forsager,
Knust under Sorgens Haand
Segner min Aand.

Af Nød hvo redder?
Hvo vil, hvo kan

End den Forræder
Ynke du kan.

Chor (langt borte). Romilda (ængstlig).

O Seier! Seier! Endt er Slaget.

O

Constance (uroelig). Choret (nærmere). Constance.
 Hvo har seiret? Retello. O jeg seirer!

Lotario til Retello (som kommer).
 Du har seiret!

Retello.

Jeg nu er Herre!

Retello

Romilda (haanlig peger paa Teobaldo, der
 (ængstelig). kommer bevogtet og afvæbnet). Romilda.
 Og Teobaldo? Du skue. O Skjæbne!

Teobaldo (snusende).

Giv mig Døden — kun Døden.

Retello.

Jeg skal.

Lær at vige, lær at lyde! erkjend Dit Fald!

Teobaldo.

O lad Døden før ende min Qual.

Retello (hemmelig til Alberto).

O Fangebuur! i Taarnet hist! forstaae!

Alberto.

O Fangebuur — i Taarnet hist

Trygt Du mig kan forlade Dig paa.

Chor.

Rædselsdag! Furier viet du være
 Os dine Straaler kun Gravflammer ere,
 Tordnende Stemmer kun Rasen udbrede
 Wildt i hvert Bryst brænde Hæventørst og Nag

Over os hænger det truende Slag,
Skjælve den Troløse, nær er dets Brag.

Constance.

O mit Hjerte jeg ei kan modstaae.

Romilda.

O hvor ængstlig mit Hjerte mon' slaae.

Retello.

Stolte! omsider skjælve Du maae.

Teobaldo.

Skjælve aldrig end nogen mig saae.

Constance.

I Dødens Arme
I Skjændsels Lænker
End for den Falske
Hjertet mon slaae.

Retello.

I Dødens Arme
I Skjændsels Lænker
Trodser den Stolte
Falde han maa.

Romilda og Teobaldo.

I Dødens Arme, i Skjændsels Lænker
Ømt for min Elskte Hjertet mon slaae.

Almindeligt Chor.

At hvad Rædseler os forestaae!

U n d e n A k t.

Første Scene.

(Decorationen forestiller det Ydre af Borgen Genan-
ges af gammel majestetisk gothisk Bygning.
Indgangen er over en Vindebro, imellem to
Tårne; paa Hjørnerne af Bastionerne ere
andre Tårne, et paa høire Side af Tilskuerne,
hvortil man gaaer op ad en brat Skrænt mel-
lem opdyngede Ruiner. En simpel Hytte paa
Venstre. Paa hin Side Muren sees prægtige
gothiske Bygninger inde paa Borgen; en smi-
lende landlig Egn der omkring; Indgangen
til en Skov paa Høire; snedækkede Bjerge,
høiest langt borte. Det dages).

Pjerotto kommer forsigtig ud af Tårnet paa
Høire, lukker det i, og gaaer derpaa ned.

Pjerotto.

Det er da sidste Gang — Betsignet være
I øvrigt denne Nøgle — næste Morgen

Ved denne Tid Annina bliver min;
 Jeg er hos hende, og har ei behov
 For i min Mag at tales ved med hende
 Om vore egne Smaaanliggender,
 At liste mig i Borgen ind igjennem
 Det gamle Taarn, imellem Gruus og Fængsler.
 (Med Skræk).

Hun er nu ved at flædes paa — Her er jeg,
 For ei at lade
 (Giver sig paa Veien ad Borgen).

A n d e n S c e n e.

Alberto i Tanker, og blot vendt mod Borgen,
 møder Pjerotto.

Alberto.

Han alt her!

Pjerotto (seer ham).

I Frænde!

Net saa! til Bryllup, og itide.

Alberto (adspreedt).

Bryllup!

Pjerotto.

Nu ja! veed I det ikke nok?

Alberto.

O jo!

(affides) Forsigtighed!

Pjerotto (med Paatrængenhed).
 Fortæl mig nu, hvem Thronen
 Er faldet til?

Alberto (forundret).
 Det veed Du ei?

Pjerotto.

Vist ei.

Alberto (med Bægt).
 Den er tilfaldet, hvem den burde.

Pjeretto.

Ei!

Jeg det vel vidste alt. — Min Broder kommer
 Da hid i Dag til Borgen.

Alberto.

Ufortøvet.

Pjerotto.

Jeg har ladet gjøre Bærelser tilrette
 Til ham.

Alberto.

Jeg ham et hemmeligt bereder.

Pjerotto (forundret).

Et hemmeligt?

Alberto (hemmelighedsfuld).

Du veed det ei?

Pjerotto (nysgjerrig).

Og hvilket?

Alberto.

Du snart skal see!

Pjerotto.

Hvad da?

Alberto.

Og studse. Men

Forsigtighed!

Pjerotto.

Jh nu! men Brylluppet
J al Forsigtighed gaaer dog vel for sig.

Alberto.

Ja! (affides) Det er selv en ny Forsigtighed.

En Høitid vil adsprede Folket.

(Lindlig Musik langt borte).

Pjerotto.

Hør!

Der hører J!

Rom! Slægtninge og Venner

Alberto.

Vi gaae! jeg midlertid maa i et andet
Anliggende, i en alvorlig Sag.

Pjerotto.

Mit er imellem Spøg og Alvor. Nok
Jeg veed det vel.

(De gaae ind i Borgen).

T r e d i e S c e n e .

Provençalske Bønderfolk af begge Køn,
i Høitidsklæder med deres Smaacimble og Fløiter
komme til Borgpladsen; hver har sin Blomster-
køst. To unge Piger med to Blomsterkrandse
komme ind, og synge i

C h o r .

Lad tone glade Jublers Klang,
I unge Piger, Cimblen slaaer!
Lad Fløiten lyde til vor Sang
I muntre Hyrder, fro i Baar.
Selig Høitid, et Bryllup, de Unge, de Gamle
Husvaler, opliver, opflammer til Lyst
Og kjærlige Minder med Haabet sig samle
At kalde til Glæde hvert bankende Bryst.
Ehi leve Pierotto, og leve Annine!
Vor Brudgom den gjæve, og Bruden den fine.
De leve . . . de komme.

P i e r o t t o .

Hun leve! see her!

(Pierotto med adskillige i sit Følge, og to Landsby-
piger, der gaae ved Siden af Annina, sees
paa Broen, han kommer ned, alle gaae
imøde, og byde Blomsterkøst og Krands).)

Pjerotto.

Seer paa hende! er hun ei nydelig, kjære?

Hvis en i Verden lykkelig kan være,

Det Pjerotto maa være i Dag.

Glade Time du nærmes alt mere,

Da Annina mig rækker sin Haand.

Hver Mand har sine Griller, sin Nytte,

Een seer i Guld, een i Høihed sin Lykke,

Men sig en Pige en Skat man maa kalde,

Der sin Lige ei har i Behag.

Chor.

Sandt han siger, vist det være:

Skjønheds Behag

Dertil findes ei lige i Smag.

Pjerotto.

O Annina den skønne, den kjære,

Sin Pjerottos skal være i Dag.

Saa skøn Dag til Vre

Lad glade os være

Os Gildet lad smage!

Ei Bin vi forsage

Og saa kjære Venner! — hvad Behag!

Med Fadet og Flasken, i Jubel og Gammen

Hensvinder den Dag.

(Langt borte høres Trommeslag og en Sörgemusik, som
alt nærmer sig mere og mere. Forundring, og
et almindeligt Tableau.

Alle (affides).

Men hvad er dette! Trommer vi høre!
 Hvad vil det sige — hvad skal vi gjøre!
 Hvad Sørgetoner — hvor slaaer mit Hjerte!
 Vee os! Soldater — herhen de gaae!
 Hvad vil os hændes? — didhen vi maae.
 (De drage dem samtlig hen i en Krog, og see til med
 Nyfgenhed og Uro.

Fjerde Scene.

Marchen er nær, der sees en Trop Soldater;
 midt iblandt dem en Krieger med nedslaaet Visir,
 indsvøbt i en stor Kappe. Grev Potario er i
 Spidsen. Alberto kommer paa Broen; medens
 Soldaterne gaae over Scenen, op paa Broen,
 udraaber Kriegeren, som er

Teobaldo (sørgelig).

Fjærrædere! Romilda! elskte Brud!
 Forbarm dig Himmel over hendes Qual!

Pjerotto og Chor.

Har Du og seet det, har Du og hørt det
 Hvor han jamrede, vee ham den Arme.
 Hvad han har syndet! hvad det kan være.
 Vist nok en Udaad! hvo af os veed!
 Hvad dog den Arme det vil blive med

Jeg med ham føler Medlidenhed.

Men hvad er det, vi gjøre?

Hvorfor lade vi det os saa røre,

Afsted! paa Dør vi maa

Al Rummer faae.

(Choret gjentager).

Pjerotto.

Men dog, jeg veed ei selv, den Mand

Annina. (med uskyldig Omhed).

Pjerotto

Hvad er der? hvorpaa grubler Du! og hvor

Forandret paa et Øieblik! er Du

Ei glad?

Pjerotto (med et Suf).

O! sjæleglad, min Elskte!

Annina.

Du mig

Det siger paa en Maade, du seer ei

Paa mig! Jeg er dog Din Annina! Dit

Er dette Hjerte; snart jeg Din er ganske.

Pjerotto.

Min Elskede! — Nei intet, intet.

(seer mod Morgen).

Annina

Nu

Jeg fatter Dig — den Mand.

Pjerotto.

Jeg Dig tilstaaer
Han rysted mig! jeg blev saa sært tilmode.

Annina.

Jeg skal helbrede Dig! vær glad! kom! kom
At tage mod min Haand! og da!

Pjerotto (muntret).

Og da

Annina.

Da er jeg Din.

Pjerotto.

Da er jeg Din.

Begge.

Held os!

(Gaae med Følge).

Femte Scene.

Nagt, der gaaer forved Metello, Constance,
Baabendragere med hende, siden Grev
Lotario.

Metello.

Der er Senanges Borg.

Constance (bedrøvet).

O Syn! o Minde!

Retello.

Lad os indaande Drømmen her, Constance!
Om en fuldkommen Hævn.

Constance.

Mit Hjerte venter,
Og frygter den.

Retello.

Du elsker end den falske?

Constance.

Jeg veed det ikke.

Lotario (fra Borgen).

Fyrste! — Datter!

Retello (ivrig og med Betydning).

Er

Det Alt fuldbragt?

Lotario (med Betydning).

Du er adlydt tilfulde.

Retello.

Vel, lad os træde ind!

Lotario (indbydende).

Min Datter!

Constance.

Jeg

Her dvæler end et Dieblisk. Jeg trænger
Til nogen Ensomhed.

Retello (med Betydning).

Betænk, Constance!

At Teobaldo har forraadet Dig.

Lotario.

Har offentlig med Afslag Dig beståmmet.

Retello.

Betving Dig selv! tænk paa at glemme ham.

Lotario.

Tænk paa at hævne Dig, at hade ham.

(De gaae ind i Borgen).

S j e t t e S c e n e.

Constance ene i Tanker, og med Lidenkab.

At hade ham! men kan jeg! Glemme ham!

Hvorledes! naar mit Hjerte sukker ved

Hans Navn! naar han hvert Øjeblik mig svæver

I Tanke! naar Alt taler mig om ham!

Og det paa disse Stæder, hvor min Elskov

Først fødtes, hvor den vorte til! og her,

Hvor lykkelig en Dag jeg — milde Himmel!

O grusomme Erindring! mig til Marter

Alt taler til mit Hjerte, Alt mig minder.

Ei kommer meer igjen

Den Dag for mig;

At evig svandt du hen,

Mit Held med Dig!

Offer for Elskov skal

Jeg lide grusom Qual

Og Lindring aldrig maa
 Mit Hjerte haabe paa;
 Ei bærer jeg den Harm.
 Snart brister piinte Barm;
 Af hvo mig trøste skal
 I denne haarde Qual?
 Offer for Kiærlighed
 Segne jeg maa
 Under den Qual, jeg leed
 Maa jeg forgaae.

(Gaaer hen ad Lunden).

S y v e n d e S c e n e.

Pjerotto, Annina, og Alle fra tredie Scene.

Pjerotto.

Nu er det da tilende! Hvad! tilende!
 Det bedste er tilbage, Gildet, Dandsen.
 Lad os nu gaae! see!

(De blive Constance vaer, som gaaer i dybe Tanker).

Annina.

See!

Pjerotto (bliver hende vaer).

Hvis jeg ei feiler —

Annina.

Grevinden!

Pjerotto.

Og hvordan! — den arme — sukker
Er saa fordybet, at hun ikke seer,
Ei horer.

Annina.

Seg vil vække hende! Frøken!

Pjerotto (gaaer til hende).

Nu lystig.

Constance (vaagner).

Hvo?

Pjerotto.

Tilgiv!

Constance (besinder sig).

O Du, Annina?

Pjerotto.

Og jeg Pjerotto! I mig kjænde alt.

Du er vi Mand og Kone.

Constance.

I er glade

Kom hid, Annina! der er Brudegave.

(Giver hende en Guldbørst).

Annina.

O Tak!

(Giver Pjerotto dem).

Pjerotto.

O leve vor Grevinde!

(Kysser hendes Hænder. Choret gjentages).

Constance.

Benner!

J være altid saa lykkelige!

(Falder i Tanke).

Og hvor er han? Hvad gjør han!

Pjerotto.

Selv Du synes

At være lidet lykkelig.

Constance (sukkende).

At hvis

J vidste! — Siig — men —

(standser, da hun seer de øvrige).

Pjerotto.

Gaaer! vi sees siden!

(Giver Tegn til de andre at forfølge dem bort, hvilket de ærbødigen gjøre).

Til Middagstid! — nu da! siig os, Grevinde!

Constance (ivrig).

Blev en i Morges fangen ført til Borgen?

Annina.

Ja vist.

Constance.

At Skabning.

Pjerotto.

Smuk, anseelig!

Constance.

O det er ham! hans Ansigt?

Annina.

Var bedækket.

Pjerotto.

Han i en stor hvid Kappe selv var indsvøbt.

Constance.

O ja!

Annina.

Men hvilken Stemme! Havde Du
Hørt den!

Constance (ængstlig).

Hvad sagde han?

Pjerotto.

Hvad veed jeg selv?

Forrædere!

Annina.

Og gjentog da et Navn
Hør, Du (til Pjerotto).

Pjerotto (erindrer det ikke).

Nu ja.

Constance (i stor Bevægelse).

Constance!

Pjerotto (søger at erindre det).

O bevære's!

Constance (smertelig).

Nomilda!

Pjerotto.

Det.

Constance (smertelig).

Den Uerkjendtlige,

Og jeg — der sukkede for ham (med Hæftighed) Dø! dø!
 Ja dø! Vel egner Døden Dig. Annina!
 Annina! Gud!

(Hun gaaer trøstesløs ind i Pjerottos Hytte. Annina følger hende).

O t t e n d e S c e n e .

Pjerotto, siden Romilda med en Bonde-
 Karl.

Pjerotto

(forundret seer efter dem, og bliver ubevægelig).

Forstaa mig, hvo der kan, naar jeg forstaaer mig;

Hvo ei forstaaer mig — ligemeget! først

Saa megen Jver — saa det Kaseri

Ei! Fruentimmer! — men hvor dog den Fange ...

(pønser).

Hvis! ... Skamfærd! Ih! nei! ... men dog ... uf

(gaaer forstyrret op og ned).

Romilda

(kommer hæftig, fulgt af en Bonde, der viser hende Borgen).

Her er vi;

Jeg takker dig, o Himmel! Der (giver Bonden Penge)

Nu Mod!

Pjerotto (mod Borgen).

Lad see!

Romilda (de mødes).

Pjerotto!

Pjerotto.

Pagelild!

Begge (paa engang og fyrig).

Og Teobaldo!

Romilda

(meget hurtig og med stigende Udtryk).

Hvor er han!

Pjerotto.

Ei kommen.

Romilda.

Du veed det ei?

Pjerotto.

Du veed det ei?

Romilda.

Forloren.

Pjerotto (med Smerte).

O!

Romilda.

Er forraadt!

Pjerotto.

De Nedrige.

Romilda.

Forladt.

Pjerotto.

De Skjændige.

Romilda.

I Fangenskab.

Pjerotto.

De Bødler!

Romilda.

Er bortført.

Pjerotto.

Stimænd!

Romilda.

Hans trofaste Ugo,

Hans Raabendrager har Formodning om,

Her i Senanges han.

Pjerotto (besinder sig).

O! — ja! — vel muligt

I Sandhed! det er Fangen.

Romilda.

Han!

Pjerotto.

Ja — Nei!

Nei!

Romilda.

Nei!

Pjerotto.

Han nævnte en Romilda.

Romilda (med Udraab).

Det

Er ham.

Pjerotto.

Ham selv!

Romilda (med yderste Hast).

Ja kom! Kom, siger jeg Dig,
Gaa, løb! o hurtig, Ven! udspeid, opdag.

Pjerotto (giver sig paa Veien).

Ja strax.

Romilda.

Vend om.

Pjerotto.

Nei hastig!

Romilda (vil med).

Jeg Dig følger.

Pjerotto (modsetter sig).

Nei bliv Du der min Ven! Du er for hidsig;
Forsigtighed behøves her! Farvel.

(Gaaer ind i Borgen).

N i e n d e S c e n e.

Romilda siden Constance.

Romilda.

O Teobaldo! arme Teobaldo!

Hvad forestaaer Dig! inden disse Mure

Iblandt Forrædere, der tørste efter
 Dit Blod! Han kommer ei! af hvor han dræler!
 Maaskee er Faren paa det Yderste;
 Jeg styrer mig ei meer; jeg alt vil prøve.
 (Gaaer bestemt ad Borgen).

Constance

(kommer ind, seer Romilda).

Hvo der! et Blændværk! staa.

Romilda (overrasket).

Medbeilerinden!

Constance (med Bægt).

Jeg nu gjenkjender Dig.

Romilda (smertelig).

O Himmel!

Constance.

Du

Er Teobaldos....

Romilda (for hendes God).

Ja! Medlidenhed!

Jeg er den Ulyksalige.

(Vil aabenbare sig.

Constance.

Udelio,

Jeg veed det.

Romilda.

O jeg drager Nande!

Constance.

Tal!

Hvad — vogt Dig for at lyve — gjør Du her?
Hvad vil Du?

Romilda.

Frelse . . . Teobaldo.

Constance.

Kan

Du det?

Romilda (bestemt).

Jeg haaber det — hvis ei dæ her.

Constance.

Etaa op! og elsker Du ham da saa høit?

Romilda.

Hvor høit!

Constance.

Og kjender Du Medbeilersten,

Den ulyksalige, min Marter, denne

Romilda, han tilbeder, og jeg affkyer (stolt).

Romilda.

Jeg kjender hende (frygtfuld).

Constance.

Nu fortæl mig da.

Romilda

(med stigende Bevægelse).

O! midlertid vansmægter han i Lænker;

I grusom Fare er hans Liv . . . maa skee

I dette Øieblik hans Broders Hæd,

Din Faders Hævn en Morders Haand bevæbner;

Og den ulykkelige under Dolken ...

Hensegner — falder — bløder — døer — o Himmel.

Constance.

Ei — jeg det veed — jeg skælver og for ham.

Constance.

Gammer.

Straffe burde jeg den Falske,
Burde høre Hævnens Stemme,
Men jeg kan, jeg kan ei glemme
At han var, han er mig kjær.

Romilda.

Er det saa, at Du ham elsker,
Du den arme Dig antage!
Eie Hævnens hadske Klage
Qvælt af Elskovs Følelser!

Constance (lidenskabelig).

Jeg for ham mit Liv vil give.

Romilda (levende).

Og Du dvæler ham at redde!

Constance (ubestemt).

Dette Hjerte:

Romilda.

Kjerlighed lede.

Constance (gysende).

Men skal han Romildas blive?

Romilda (hæftig).

Men hvad Gammer — falder han.

Sammen.

Romilda.

See den Ulykkelige
 I Dødens aabne Arme;
 O her dog Medynks Stemme,
 Er Elskov taus for ham.
 Hans haarde Skjæbnes Billede
 Mit Hjerte isner ved.

Constance.

Dem vide lykkelige,
 Ham i Romildas Arme!
 Jeg Livet maa hengræmme;
 Hun skal besidde ham!
 O! et saa grusomt Billede
 Mit Hjerte gyser ved.

Romilda (bønlig uvís).

Du ham da redde vilde?

Constance (rasende).

Da flyer han til Romilde.

Romilda

(bestemt med Fyrighed og Lidenkab).

O red blot ham, Grevinde!
 Hvis Du da hader hende,
 Og efter Hævn mon brænde
 Du skal den mættet finde.
 Til Offer for Dit Had og Nag
 Jeg Din Medbeilerinde
 Dig bringe skal i Dag.

Constance.

Romilda! — det Du kunde?

Romilda (med Fasthed).

Jeg sværger! — uden Fare
Da være Teobaldo!

Constance.

Jeg sværger.

Begge.

Og Dig skal holde Ord.

Romilda.

O kan jeg den elskte redde,
Gjerne Alt for ham jeg vover,
Han engang maa skee med Glæde
Sig gjenkalde skal min Tro.

Romilda.

Beemodsfuldt slaaer dette Hjerte
Han er frelst, men ei for mig.

Constance.

Haabefuldt slaaer dette Hjerte
Han er frelst, er frelst for mig.

(De gaae ind efter Pjerotto).

Gammen.

T i e n d e S c e n e.

Morgens Bagt, der gaaer for ved Metello, fulgt af Grev Lotario, Alberto, Baabendragere, og Riddere, der komme til siden.

Lotario (med Bægt).

Ga Hrinds for at undgaae al Fare, maa
Du gribe til mit Raad, maa tage fikke
Og hurtige Beslutninger.

Metello (mørkt).

Jeg veed det,
Og pænser just derpaa.

Alberto.

Er det da Sandhed,
At Hæren, som nys Teobaldo førte,
Mod Hovedstaden rykker, at den truer
At understøtte ham.

Metello.

De ham ei finde.

Alberto.

Men de kan fatte Mistro, kan opirres,
Forsigtigheden vil....

Lotario (gjækker ham).

Alberto bliver

En stor Politicus; han forudseer.

Alberto (selvtilfreds).

Nei! jeg forstaaer . . . ifald.

Retello.

Jeg fatter Dig,
Her maa et Slag, et enkelt Slag, forvovent
Som overstjaerer Traaden, som nedslaaer
Oprørernes Parti i Støvet.

Alberto.

Herlig!

Retello.

Og Vren for det store Slag — i saa Fald
Er forbeholdet Dig.

Alberto.

Mig!

Lotario.

Lykkens Yndling!

Retello.

Min Sikkerhed befaler — i et Fald . . .

Lotario.

At han kan sige: død min Fjende er

Alberto (slaaet).

Død . . . Eders Broder, Prinds?

(Til Retello, som tier).

Lotario.

Hans Fjende.

Retello (med forstilt Smerte).

Grunne

Nødvendighed! Dybt sukker jeg derover!
 Men ak! og Du, Du min trofaste.
 (Venlig til Alberto).

Alberto.

Jeg?

(Skjælvende).

Retello.

Du . . . Du maa.

Alberto.

Myrde ham.

Retello.

Nei.

Alberto.

O behag

At sige.

Lotario.

Ladende, som du attraaer
 At frelse ham, du ham maa føre ad
 Den mørke Gang nær ved den gamle Faldde,
 Bestemt af vore kloge Stammefædre
 For farlige Forbrydere; deri
 Han styrter ned, og i den Afgrund finder
 Sin Død og Grav.

Alberto (med Skæk).

O Himmel!

Retello.

Du forfærdes?

Alberto (forvirret),

Ei!

Lotario.

Du betænker Dig! forsagte Mand!

Retello.

Og Du min Yndling vilde blive?

Lotario.

Og

Har Skrupler!

Alberto.

Men....

Lotario.

Tænk ogsaa paa dig selv.

Retello.

Du er med os! — Om han nu seirede.

Lotario.

Seer Du!

Retello.

Indseer Du!

Lotario.

Falde!

Retello.

Eller stige!

Alberto (ubestemt).

Seg seer! jeg indseer.

Retello.

Og siden, i eet Fald!

Nu vel.

Alberto (efter Betænkning).

Seg lyder, i saa Fald, og jeg
Betænker ei, om velgjort eller ilde.

Retello.

Net!

Lotario.

Saa man bør at handle.

Retello.

Grev Lotar!

Drag ud imidlertid at speide! sank,
Og sæt Mod i alle vore.

Lotario.

Du kan lide

Paa mig.

(Gaaer med adskillige Krigere).

Retello.

Farvel Alberto! Mine Herrer!

(til de Riddersmænd, der af Ærbødighed staae i en Afstand).

De seer en Hædersmand, som høit jeg agter,
Og elsker, som jeg ønsker almeenhædret.

(affides).

Man ham maa smigre.

Alberto (yndung).

O hvor stor en Ære!

Retello.

Det er kun lidt! Min Gunst jeg Dig bevarer

(med Godhed).

Vi alt forstaae hinanden. — I saa Fald....

(Gaaer og giver ham Haanden, gaaer derpaa ind i Borgen).

Alberto (bukker).

I saa Fald! — (affides) ret bestemt er jeg dog ei.

Elleve Scene.

Alberto og Hoffolkene.

(Gaasuart Retello er borte, omgive Hoffolkene Alberto, og omfavne ham, nogle meget fjærlig).

Chor.

Vi lykønske den naadige Herre,

Vi os glæde af Hjertet derved.

Deres Naade, høie Herre!

Alberto.

Takker! takker! for stor Ære!

Mine Herrer! for stor Ære!

Choret.

Deres høie Bevaagenhed!

Alberto.

Det megen Lykke og Ære er.

Men!

Man her i Verden maa see mangehaande,

Man hører det Gode, man lider det Onde,

Man træffer paa Alfens, paa Dumhed, paa meget

Man ei tænker, ei venter, ei veed.
 Men i Verden det er saa,
 Saa det gik, og vil det gaae.

Choret (gjentager det spøgende).

En stiger op, og en dratter ned;
 Op i Gunst hos en Stormand man stiger,
 Kun et Stød, og strax dratter man ned;
 Og som hos Store, gaaer det hos Piger
 Lunet forandres, og man maa afsted.
 Alt bestyrer ustadige Lykke,
 Forstand og Talent ei dens Billie rykke,
 Den skiftes hvert Øieblik, gaaer efter Nykke;
 Snart heel venlig, snart bister den er.
 Glædeligt, naar op vi gaae,
 Kedeligt, naar ned vi maa.
 Op da! siden det er saa
 Som det vil, det faaer at gaae.
 (Choret gjentager det, og de gaae ind i Borgen).

Tolste Scene.

Romilda, Constance fra Hytten, siden
 Pierotto fra Borgen.

Romilda.

Ja jeg Dig sværger det, Grevinde! ja
 Den ulyksalige Romilda skal

Du see; men midlertid er hist — hvo veed?
 Vor arme Ben.

Constance.

Lad os opdage, hvor
 Han er. Guld, List, min Bælde, Kjærlighed
 Skal frelse ham.

Romilda (med Gld).

Ja, Kjærlighed! Endnu
 Kom ei Pjerotto.

Constance (bliver ham vaer).

Endelig! der er han.

(De gaae ham imøde).

Romilda (ængstelig).

Nu!

Pjerotto.

Fangen — men forstaaer mig ret — Romildas.
 (Seer paa hende)

Constance.

Den Utafnemmelige.

Romilda (affides).

Dyrebare Ben!

Pjerotto.

Indsluttet er i underjordisk Fængsel.

Romilda.

O Himmel!

Constance.

Og Du ei erfoer?

Pjerotto.

End ei

Den Vagt, som ham didhen ledsaged, ved,
Hvo Fangen er, ei i hvad Taarn han gjemmes.

Romilda.

Hvor skal da vi erfare!

Constance.

Lad os kalde.

Pjerotto.

Og om de høre os — det Navn opvækker
Mistanken strax.

Romilda.

Og selvfølgelig!

Constance.

Hvorledes?

Pjerotto (betænker sig).

Oh nu man kunde . . . nei! — forsøge — i
Det mindste! — O nu har jeg fundet det.
Nu hører. Teobaldo sikkerlig
Vil kjænde Eders Stemme! lader da,
Som om I sang til Tidsfordriv en Sang,
Hvad selv I vil, men som han kjænder, saa,
Alt han af den begriber, hvo her er,
Er det da saa, er han det, svarer han.

Romilda (til Constance).

Syng da Grevinde!

Constance.

O mit Hjerte! Elskov

Styr du min Sang.

Pjerotto.

Nu faae vi høre.

Romilda (affides).

Hvor

Mit Hjerte banker.

Constance (mod Taarnet).

Elfte Ven! er Du i Live

Smægter Du i Rædslers Hjem!

Du et Svar de Sukke give,

Som af Elskov sendes frem.

Himmel! hører Du?

(Tausked).

Romilda (smertelig).

Han ei svarer.

Constance (gjentager).

Pjerotto (ærlig og misfornøiet).

Er han død!

Romilda (med et Skrig).

O Gud!

Pjerotto (stiller hende tilfreds).

Taalmodighed.

Constance (smertelig).

Min Teobaldo!

Romilda (hæftig).

Jeg vil . . .

Pjerotto (betydende).

Forsigtighed! muligt, muligt sover han.

Romilda.

Nu jeg prøve vil — maaskee.

Constance og Pjerotto.

Ja! ja prøv det, vi skal see.

Romilda (smertelig).

Om han Stemmen kjænde kan.

(Gaaer tæt til det andet Taarn).

Prinds mod Fare og mod Smerte

Rust Dig med Standhaftighed

(med Betydning).

Nær Dig er et trofast Hjerte,

Elfskov til Din Hjælp bered.

Hører Du mig (Længsel) Himmel! Bee!

Teobaldo

(i Taarnet paa Skrånten).

Jeg hører!

Romilda (med et Glædeskrig).

Lever!

Constance og Pjerotto paa eengang.

Det er ham!

Nu lystig,

O hvilken Glæde!

Q u a t u o r.

Teobaldo (i Taarnet).

Milde Himmel, du mig høre!

Over mig du dig forbarne!

Lad mig see den, jeg tilbeder

Hende end éengang omarme!

Wilde du os sammenføre,

Huld beskjærme os din Haand!

Romilda og Constance

(knæle med Bynghed).

Milde Himmel! du mig høre!

Over mig du dig forbarne

O beskjærm den, jeg tilbeder,

Giv ham frelst i disse Arme

Karst du hid ham vilde føre,

Stedse skjærme ham din Haand.

Pjerotto (affides).

Jkke var min Glæde større,

Kunde jeg en Skat opdage,

End de Armes, hvis jeg kunde

Ud af denne Nød dem drage

Det gaaer an! Alt Nød kan gjøre,

Himlen taler i min Aand.

Romilda (meget bedrøvet).

O det er ham.

Constance (ligeledes).

Alt og hvordan.

Pjerotto

(Bestemt fremdrager og viser en Nøgle).

See her!

Romilda (forundret).

En Nøgle?

Constance (med Haab).

Og Du kunde.

Pjerotto (hemmelighedsfuld).

Denne Nøgle

Har gjort langt andre Underværker.

Romilda (utaalmodig).

Men....

Pjerotto (spøgende).

Først har jeg den at takke for Annina.

Forstaae mig ret.

Romilda

(utaalmodig vil rive Nøglen fra ham).

Hvert Øieblik er kostbart.

Pjerotto.

Kun ei saa hidsig — Midlertid, Grevinde! (til Constance)

Lad, som I gaaer omkring til Tidsfordriv.

Du (til Romilda) der omkring! jeg gaaer, men er her strax.

(Gaaer op af Skrænten til Taarnet).

Constance.

O Himmel staae os bi!

Romilda

(følger hurtig Pjerotto).

Mit Hjerte sprænger

Min Barm!

Pjerotto

(har alt lukket op. Romilda vil styrte sig ind foran ham).

Hvad' gør Du! langsomt! -der er mørkt!

Romilda (træder ind).

Teobaldo!

T r e t t e n d e S c e n e.

Constance siden Romilda med Teobaldo
fra Taarnet, efter dem Pjerotto.

Constance

(agtsom mod Borgen).

Himmel! hvilken Tummel!

Romilda

(kommer ned med Teobaldo).

Du er da frelst.

Teobaldo (omfavner hende).

Jeg seer Dig atter.

Pjerotto (kommer ned).

Glæde!

Constance

(vender sig om meget urolig).

Vi overraskes.

Pjerotto (forbausest).

See!

Romilda (i yderste Uro).

Gil! tag Flugten.

Fjortende Scene.

Alberto paa Broen. De Forrige, siden
Retello, og Bagt.

Alberto (seer hen til Taarnet).

Taarnporten aaben! (raaber) i Gevær!

Constance (trøstesløs).

Han er

Forloren!

Pjerotto (ude af sig selv).

O Barmhjertighed!

Teobaldo (snysende).

Et Bærg!

Alberto (mod Borgen).

Til Hjælp!

Romilda

(hældende sig til Teobaldo).

Jeg dør!

Teobaldo (fortvivlet).

O Skjæbne!

Constance (seer Retello).

Ha Retello!

Retello (paa Broen).

Ha hvad seer jeg?

S e t t.

Retello.

Han er fri! Hvo brød hans Kjæder!
Den Forbryder vil jeg kjænde,
Snart, o snart hans Liv har Ende,
Ikke meer jeg skjælver da.

Romilda, Constance, Teobaldo.
Alt er ude, af hvo redder?
Os den Grumme har i Hænde!
Skækkeligt det snart vil ende,
Kun for Dig jeg frygter da.

Alberto.

Seer engang! o hvad Forræder!
Hvo forstaaer, hvor sligt kan hænde,
Men faaer jeg den Skjælm i hænde,
Gilde slipper han derfra.

Pierotto.

Gord farvel! med dine Glæder!
Uforsagt! hvad end kan hænde,
At det faaer en daarlign Ende
Paa de Nynker seer jeg da.

Retello

(til Bagten, peger paa Teobaldo).

Ø den Forræder gribe!

Du bæve for min Brede!

Teobaldo (med Værdighed).

Forræder Du bør hedde!

Tør Broderblod begjære!

See i Din Magt mig være!

Men bæve jeg ei kan.

Alberto (affides).

Forsigtigheden glemmer han.

Retello.

Ø ham til Døden slæbe!

(Bagten nærmer sig).

Romilda (drager sit Sværd).

Nei! først Ø mig skal dræbe!

(stiller sig for Teobaldo).

Jeg ei for Døden bærer,

For ham jeg ene lever

Jeg nu vil døe for ham.

Pjerotto (affides).

Ret saa min Pagelille!

Retello.

Du fræk Dig tør indbilde? (Ryt Tegn).

Constance.

Til ham sig ingen nærme!

Jeg tør ham kjæk forsvare

Jeg dele skal al Fare
 Med ham jeg har saa kjær.
 (Drager en Dolk og træder til Romilda).

Retello.

Du selv, hvem han bedrager,
 Du her hans Forsvar tager,
 Men aldrig jeg tillader,
 Den falske seire skal.

Teobaldo (uforsagt).

Tro ei at see mig bæve.

Alberto (til Retello).

Forsigtighed tør kræve....

Constance.

Du tør saa dristig være.

Romilda.

Det Haab Du aldrig nære.

Retello (med Foragt).

Du Svage!

Romilda (fortvivlet).

Skjælv! (vender Sværdet mod ham).

Retello (stolt).

Du falde.

Teobaldo

(modsetter sig med et Skrig).

Ikke det er en Kvinde

O hold inde. (De favnes).

Alle (stodse).

Hvordan! en Kvinde.

Retello

(træder til, og søger, at gienkjende hende).

Er denne!

Hun er det! Hans Romilda!

Constance. Pierrotto. Alberto.

Romilda!

Constance (snysende).

Elskerinden!

Du bløde i hans Arme! (vil støde til).

Teobaldo. Pierrotto. Alberto

(med et Rædselskrig).

Ah!

Romilda (uforsagt).

Dræb mig kun!

Retello (afvæbner Constance).

Hold inde

Jeg hende skal forsvare!

Teobaldo.

Du hendes Liv bevare,

Jeg Dig tilgiver Alt!

(Retello giver Bagten et Vink, og den omgiver Teobaldo).

S e x t e t.

Romilda. Teobaldo.

Jeg føler Dødens Qualer,

I Afskeds tunge Smerte,

Du rives fra mit Hierte,

Det brister knust af Harm.

O grumme holder inde!
 Et tungt Farvel vi tage!
 Barbarer! Fryd I finde
 Vor Kjærlighed at plage!
 O lader os, Umennesker!
 Døe i hinandens Arm,
 Har Himlen ingen Lynild meer
 At knuse Boldsmands Varm?

Constance.

Han føler Dødens Qualer
 I Afsteeds tunge Smerte,
 Hvad Bellyst for mit Hjerte
 At seue deres Harm?
 Bortriver ham fra hende!
 Et tungt Farvel I tage!
 Ei skal I Medynk finde,
 Min Fryd er eders Plage!
 Omsider eders Eidelser
 Husvale dog min Varm.

Retello.

Han føler Dødens Qualer
 I tunge Afsteeds Smerte,
 Hvad Bellyst for mit Hjerte
 At seue al hans Harm,
 Bortriver ham fra hende;
 I evig Afsteed tage!

Ei skal I Medynk finde,
 Hun hiem med mig skal drage.

(Til Alberto affides):

Du før ham, hvor befalet er;
 Der rammer ham min Arm,
 Min Brede's Lynildstraale der
 Skal slaae forhadte Varm.

Alberto.

Han gaaer til Dødens Qvaler!
 Hvor er det Haab jeg nærte!
 Har til hans Drab jeg Hjerte?
 Før giætte Voldsmands Harm!)
 Min Fyrste! I vil finde
 (Hvor skal jeg ud mig drage?)
 Min Fyrste . . . Holder inde!
 Hvad Udvej skal jeg tage.
 O lad os! (det en Ynk dog er,
 Hvo laaner mig sin Arm!
 Mig ramme Himlens Tordener,
 Mig straffer Hævnens Harm.)

Pjerotto.

Han gaaer til Dødens Qvaler,
 Snart briste skal hans Hjerte,
 Forgjæves Haab jeg nærte
 At ende deres Harm.
 Hvor kan I faae i Ginde.

(Sagte til Alberto).

O hør dem Afsteed tage!

Min Broder Medynk finde!

O! hold mig ei tilbage!

O see dog, hvilken Ynk det er,

Jeg quæles fast af Harm,

Har Himlen mod de Niddinger

Ei mere Lyn og Arm?

(Alberto gaaer med Bagten, der fører Teobaldo til
Borgen. Retello gaaer bort med Romilda.
Constance og Pjerotto ad den anden Side).

Femte Scene.

(En affides Beliggenhed inde i Borgen, hvor en gammel Dyrehauge støder til brostfældige Fæstningsværker, gamle Bygninger ere i Forsald, mellem Træerne er en Udsigt til det fyrstelige Pallads.

(Ugo kommer forsigtig frem mellem Ruinerne).

Her ere vi; useete lettelig

Vi ad hin gamle Deel af Borgen hist,

Der gaaer til Dyrehaugen, og staaer øde

Fra gammel Tiid, bestige Murene;

Let under Londons Glør vi det udføre;

Og alle Teobaldos Baabenbrødre

Har jeg forsamlet, tro de følge mig.

Jeg speide maa; der nærmes nogen! tys.

(Trækker sig til Side).

S e p t e n d e S c e n e.

Retello. Alberto. Ugo i Skul.

Retello

(hemmelighedsfuld til Alberto).

Nu gjelder det, nu er ei Tid at spille.

Alberto (ubestemt).

Men Eders Naade!

Retello.

Gaae! nu Til og Mod.

Ugo.

Hvad har de fore?

Retello

(til Alberto, der staaer i Tanker).

Hvorpaa tænker Du?

Alberto

(bestemt og med Betydning).

Jeg! paa min Pligt!

Retello.

Vel! viid, hvert Dieblis

Han lever, er os farligt! riv mig ud

Fra dette marterfulde Kaseri,

Det kunde træffe — Hvo kan vide det!

Gaae, il, Du veed

Alberto (med Betydning).

Jeg veed min Pligt. (Affides) Alberto

Forsigtighed!

Ugo.

De Riddinger! hvad nu?

Retello.

Jeg stoler trygt!

Alberto (med Betydning).

Du stole trygt!

Retello.

Snart! snart!

Alberto.

Det Dieblig.

Retello.

Jeg, Du tilfreds skal være.

(Gaaer ad Borgen).

Alberto.

O sikkerlig. (Affides). Forsigtighed, Alberto!

(Gaaer ad Fæstningsværkerne).

S y t t e n d e S c e n e.

Ugo ene.

De Riddinger! hvad have de da fore?

Om det galdt ham! . . . Afsted! vi ile maa,

O Himmel midlertid afvend hans Fare!

Imod Forræderi Du ham forsvare!

A t t e n d e S c e n e.

Romilda meget bedrøvet, og i dybe Tanter
kommer langsomt frem, siden Ugo med
Ridderne.

Romilda.

O Dødens sørgelige Billeder!
I jammerfulde Skyggers hule Skrig
Et sønderrevet Hjertes Helvedsqualer!
O overvælder mig! udriver mig
Fra min Fortvivlelsses uhyre Rædsler;
Saa græsselige Lidelser formaaer
Mit sønderknuftet Hjerte ei at bære,
Jeg fiendtligst Skæbnes Brede trodse kan,
Kan lide den forsmædeligste Død,
Med alle Pinsler, alle Martere!
Men det min Elskte er, for hvem jeg staaer.

Hvis bort fra dette Bryst
Dig Skæbnen river,
Du al mit Hjertes Lyst,
Elskede Ven!
Hvad Trøst da bliver
For mig igjen!

(Forsvinder mellem Træerne).

Ugo og adskillige Riddersmænd af Teobaldos
Tilhængere, komme bevæbnede frem mellem
Ruinerne.

Chor.

Blandt Skyggerne leder os Himmelens Haand
Til Seier og Hæder opflammes vor Aand,
Men han vi stride for,
Vor Teobald,
Hvor er han? hvor!
Hvad om hin Boldsmands Ord
Var Dødens Rald
Vink til hans Mord!
Hvor han dog findes skal!
Hvor er han? hvor?

Romilda (kommer tilbage).

Min Teobaldo....

Ugo (overrasket vender sig).

Hvilken Røst! Romilda!

(gjenfjender hende) Fyrstinde!

Romilda (henrykt).

Du er her! I Riddere!

O Himlen kalder Eder! iler! flyver
Beskjærmer Teobaldo, Eders Fyrste,
Beskjærmer Eders kjække Baabenbroder
At Ridderskabets Fædrelandets Ære
For skjændigt Snigmord ei skal Offer være.

O flyver ham at værne,
 Ham som min Siæl tilbeder,
 En sikker Ledestjerne
 Hævnnguden være Eder!
 Hør Fædrelandet byde,
 Hør Kjærlighedens Kald.

Ugo og Chor.

I de meest forborgne Braaer
 Sviig forgjæves ham forvarer.
 Fro vi trodse alle Farer
 Dybest Taarn vi vil randsage
 Helten frem til Lyset drage,
 Udaadsmanden falde skal.

Romilda.

Venter Døden Teobaldo
 Lad i den mig ham ledsage,
 Et Stød ende vore Dage!
 Med min elskte døer jeg glad,
 Fro vi sidste Stund modtage
 Naar den os ei skiller ad.

Ugo og Chor.

Nu til Bærket!

Romilda.

Op til Hævnen.

Til hans Brøde Hævnen. svare!
 For min elskte at forsvare
 Døden vil jeg trodse glad.

Ugo og Chor.

Elsket Fyrste at forsvare
Deden hver vil trodse glad.

Romilda.

Himmel Du mit Mod ledsage
Giv Elskov Seieren.

Ugo og Chor.

Himmel Du vort Mod ledsage
At nedslaae Forræderen.

(De følge Romilda).

N i t t e n d e S c e n e.

Retello fra modsatte Side, Alberto siden
Potario, derpaa Constance, Pierotto
med bevæbnede Bønder, Ugo med Riddere,
Romilda med Følge, alle til sin Tid.

Alberto.

Prinds! Din Befaling er iværksat. Men

Retello.

Du har alt angret det?

Alberto.

Jeg vilde ei....

Forsigtighed!

Retello.

Hvad frygter Du?

Alberto.

Jeg veed ei.

Lotario (uroelig).

O snart! vi er forlorne.

Retello (forbausest).

Himmel!

Lotario.

Staden.

Er i fuld Opstand. Dine vige — Hæren
 Forbittret overvælder Fæstningen;
 Til Raaben stimle Borgerne, hver Bei
 Os spærret er til at unddrage os
 De Rasendes Forbittrelse. Hvad nu
 At gøre?

Retello.

Døe! alt er vi hævnede.

Alberto.

Giv Tid! giv Tid!

(Alle styrte indfra modsatte Sider, det gaaer Slag i
 Slag og med Ild).

Constance.

Frels Dig min Fader! Voldsmand!
 Du dræbte ham, men skjælv!

Pierotto

(med væbnede Bønder).

Med med den Morder!

(Kommer fra Baggrunden).

Der er han, Brødre! (viser paa Retello).

Retello.

Ah!

Ugo (med Riddere).

Op Riddere (gaaer mod Retello)

Alt hævne Teobaldo.

Retello

(vil forsvare sig, men gjøres vaabenløs).

Grumme Skjæbne!

(Ugo nærmer sig at dræbe ham).

Romilda (med Riddere).

Hold inde.

Retello (snysende).

Ha Romilda

Romilda.

Mig tilkommer

Min Elskedes, min Teobaldos Hævn.

Dø lumste Brodermorder, dø!

Retello (affides).

Nu List!

(høit)

Dræb mig! Romilda! jeg er i Din Magt;

Men kald mig ikke Brodermorder. Det

Jeg ikke er! (peger paa Alberto) Han er det, der i Haab
Min Gunst at vinde (almindelig Forbittrelse) uden min
Befaling....

Alberto (studsende).

Hvad?

Pjerotto (hæftig).

Nidding af en Frænde! (truer ham).

Alberto.

Nei! ... langt heller —

Viid, at —

Retello

(afbrøder ham bestandig med hykkelse Tone, og falsk
Smerte).

O at min Broder levede!

Dybt angrende et flygtigt Dieblis

Afsindighed jeg om Tilgivelse

Ham skulde bede, ham tilsværge Huldskab,

Og Lydighed og Benskab! Du mig høre,

O Teobaldos elskte Skygge, Du (høitidelig)

Retellos Løfter, Du hans Fed modtage.

S i d s t e S c e n e.

Teobaldo lader sig pludselig see mellem Ruin-
erne, aabner og kaster Kappen, slaaer Pisfret
op, og siger med Værdighed.

Nu vel hold da Din Fed! her er Din Broder.

(Et passende Tableau).

Alle.

Han lever!

Constance (forbavsjet).

Underværk!

Retello (slaaet).

O Skræk!

Romilda.

O Glæde!

(løber til ham).

Alberto (triumpherende).

Jeg har ham frelst!

Teobaldo.

Det har Du! (omfavner ham).

Pjerotto.

Brave Frænde!

(slår om hans Hals).

Teobaldo.

Jeg lever, Elskede! ved og for Eder.

For Dig (til Romilda) O kommer! kommer i mit Favn!

Retello (nydmnget).

Kan Du tilgive mig?

Teobaldo (omfavner ham).

Dyb Glemsel dække

Det Forbigangne! i saa skøn en Time

Jeg mindes ene min Lyksalighed.

Almeent Chor.

Atter oprinde os venlige Dage,
Rolighed vender i Sjælen tilbage,
Nu hvert Hjerte sig Fryd overlade,
Fred og Kjærlighed Seieren vandt!
Overalt tone Jublerne glade
Aldrig skjønnere Dag os oprandt.

